

Táňa Netoličková Kocembová se rozhodla správně

*Moravskoslezský deník, 26.04.2013, str. 18, Sport
<http://www.moravskoslezsky.denik.cz/>*

Budu ráda, když talenty z našeho regionu nebudou utíkat za lepšími podmínkami do Prahy

Ostrava – V roce 1983 měli fanoušci atletiky nový idol. Vítkovická čtvrtkařka Táňa Kocembová doběhla na mistrovství světa v Helsinkách na čtyři sta metrů hned za Jarmilou Kratochvílovou. Byl to její první světový šampionát, medaili ze stejného kovu získala i ve štafetě 4x 400 metrů. S atletikou začala v Porubě, do Vítkovic přišla v sedmnácti letech a na stadionu ji můžete vidět skoro každý den ještě dnes. Táňa Netoličková Kocembová je ředitelkou Centra individuálních sportů Ostrava a po letech se vrátila k trenérské funkci.

- Jak se máte, Táňo?

Máme tři týdny do začátku atletické sezony, měla by být rozjeta dobře, což ukazují tréninkové výsledky i úspěchy prvních závodů, udělali nám radost plavci, máme tady plno mladých nadějí a myslím si, že Ostrava i náš kraj se budou mít i letos čím chlubit. Alespoň takto, kvalitními výsledky, se můžeme odvděčit za podporu, které senám dostává od kraje, ostravského magistrátu a Nadace ČEZ. Žádné další finance nemáme. My, atleti, pracujeme kvůli přestavbě městského stadionu nyní ve velmi stísněných podmínkách, dělíme se o prostor s fotbalisty, kterým chybí travnaté plochy. Umělá tráva není podle mého názoru pro mladé nejvhodnější, trpí klouby a hrozí zranění. Všichni jsme rádi, že rekonstrukce se už chýlí ke konci, sice to tady vypadá dost bezútěšně, ale poslední týden se práce obrovským způsobem pohnuly a všichni, kdo tady pracují, zaslouží obdiv a uznání.

- Nebude to dlouho trvat a městský stadion bude opět funkční...

Už se hrozně těšíme, protože my jsme měli v Ostravě vždy alespoň přes léto velmi dobré podmínky. V zimě to bylo horší a krytá hala pro atlety nám velmi chybí. Snad se jí po třiceti letech konečně dočkám. Vzpomínám si, že v roce 1985 se uvažovalo o tom, že by v Ostravě mohl být evropský halový šampionát a já jsem na něm chtěla zakončit kariéru. Takže bych byla moc šťastná, kdyby se to podařilo teď. A už bychom se nemuseli loučit s takovými talenty, jako byli Jarda Bába, Denisa Rosolová a další, kteří odešli za lepšími podmínkami do Prahy. Jejich disciplíny tady v zimě prostě trénovat nešly. Atletický tunel je pouhé provizorní řešení, jsme tam zavření, v podzemí, bez oken, prakticky od října do února, do března. Ve dvanáctistupňové teplotě, k dispozici je šest stometrových drah, v nich se tísňí i 50 atletů. Praze se podmínky opravdu nemohou rovnat, a když naši závodníci své pražské soupeře porazí, opravdu z toho mám radost.

- V roce 2015 je v Praze evropský šampionát, to by byla paráda, kdyby se ostravští atleti na něj mohli připravovat v nové hale.

Moc by nám to pomohlo. Vždyť z našeho regionu, konkrétně z Havířova, Opavy, Třince, Frýdku Místku, Kopřivnice či Bruntálu, už odešla hezká řádka atletů a atletek, kteří se pak dostali do světové nebo evropské špičky. Příkladem mohou být Maslák, Mastná, Holuša, Kudlička a mnoho dalších. V Ostravě máme slušné trenérské zázemí, šikovné juniory i výběr

vysokých škol.

- Vy jste se vrátila k trénování po mnoha letech, bylo to pro vás dobré rozhodnutí?

Já jsem vlastně trénovat nikdy nechtěla, protože jsem viděla u svého trenéra a později manžela, jaký je to žrout času. Nakonec na tom ztroskotalo i naše manželství. Ale oslovila mě vítkovická atletka Markéta Pernická, jestli bych se jí a ještě jedné běžkyni nechtěla věnovat. Nakonec jsem souhlasila a jsem jí teď vděčná. Udělala jsem si třetí a druhou trenérskou třídu, s jedničkou zatím čekám, protože jsem usoudila, že mě zatím více potřebuje můj malý syn.

- K atletice jste přivedla obě dcery, i když u ní vydržela jen mladší Jana. Předpokládám, že syn je po tátovi, někdejším reprezentantovi a olympijském vítězi Jaroslavu Netoličkovi, fotbalista.

Tomáš chytá jako táta, hlavně ho to baví. Jana trénuje se mnou, právě se chystáme na reprezentační soustředění na Kanárské ostrovy. Lucka končí **Ostravskou univerzitu**, sport dělá pořád, ale už ne na vrcholové úrovni. Manžel trénuje gólmany ve Vítkovicích a vypomáhá i ve zdejší brankářské akademii. Takže doma se scházíme až večer. My jsme vůbec taková bláznivá sportovní rodina.

Foto:

Zpracovatel: Anopress IT a.s.

<http://www.osu.cz/>